

Cvetice žalujejo po zgubljenem prijatelju.

(Spisal J. Volkov.)



Predragi prijatelji! Ljubeznive prijateljice!

anes vam izpovemo javno izpoved, o našem življenji, rekši o goljufivej sreči na tem svetu. A kakšno je to naše življenje? Ljudje nas imenujejo „cvetice“; to imé se jim zdi kaj lepo in prijetno; mogoče, da je tudi. Ali samo lepo imé ne izpremeni našega življenja; ne očuva nas bridke osode.

Od rojstva do smrti smo uboge sirote vedno v velikej opasnosti za svoje telesce. Znano vam je, ljubeznive človeške dušice, da smo cvetice po svojej naravi: krotke, prijazne in ponižne stvarce. Občutljive smo menj ali več vse. Odkritosrčno sočutje imamo do vsake dobre stvari, a še najbolj do človeka, kateremu ni dobiti stanovite sreče na tem svetu. Ako smo užaljene, ne jezimo se, nego molčeč voljno prebijamo vse. V nesreči se vedno še prijazno in uljudno obnašamo — nezgubivši nade v boljše dneve. Zlobni jezici nas obrekujejo, da smo nekatere hudo strupene. Obrekovalcem radi oprlašamo, ker ne vedó kaj govoré. Človek naj spoznava našo moč, in osvedočil se bode, da smo mu v mnogih boleznih dober lek. A nevesčemu svetujemo, naj nas lepó v miru pušča.

Dobri Bogec nas je vsejal in posadil malo ne po vsej zemlji. Pokorne smo vselej božjim in prirodnim poveljem: klijemo, rastemo in cvetemo Stvarniku v slavo in ljudem v veselje. Nekatere vstajemo zgodaj vzpomladi, druge v toplem poletji a tretje še le v hladnej jeseni. Rastemo največ blizu ljudi, a tudi daleč proč od njih. Naša bivališča so travniki, vrtovi in polja. Nu, pogostoma stanujemo v pisanih posodicah, v tihem varnem zavetji, gori na hišnem oknu. Iz okna gledamo prijazno doli na ulice, ter uljudno pozdravljamo mimogredoče ljudi. Sploh lahko rečemo, da so nam prijatelji in prijateljice ljudje iz vseh stanov, a vender še najbolj iz lepega deviškega in mladeniškega stanú.

Zna se! Nekaj veselja nam je pa vender Stvarnik pomešal med pelinovo življenje. Tópli solnčni žarki, pohleven dežek in blesteče se rosne kapljice so naša okrepčajoča pijača. Ljudje pravijo, da imamo lepa pisana krilca raznih barv in krojev. In res, marsikdo se v nas zagleda, občudovajoč našo šareno lepoto. Ali zato, ker smo toli krasno okinčane, vender ne prevzetujemo, dobro vedoč, da je prevzetnost ali oholost velik zagrešek. Me cvetice pa človeka ne razveseljujemo samó z okinčanim telescem nego tudi s prijetno vonjavo ali dišavo.

Največ naših sestríc in tovarišíc živi zunaj po prostih ledinah; ondu je naše skupno življenje — skupno veselje! Časi iznenadoma popihljá prijazno rahli vetere čez naše cvetoče glavice — božajoč nam mlada ličeca. Takrat se kaj uljudno priklanjamo druga drugej — nagibajoč tenka telesca zdaj na desno zdaj na levo stran. A lehkokrili metuljček tudi dobro vé za nas. Vže je tú med nami, pa vsakej nekaj tihoma pošépné na mehko rožnato ušesce. Pozdravljajoč cvetico za cvetico — veselo híti naprej. Za njim pribrenči drobna čebelica in pisan čmrli, nabirajoča si sladkega sôka ter žoltega (rume-

nega) mazilca za svoje voščene izbice v prostranem panji. Tacih krilatih obiskovalcev imamo me cvetične krasotice, vse polno od ranega jutra do poznega večera.

To so nam radostni dnevi!

Kako prijetno življenje imamo nekatere še le tam po gosposkih vrtéh na zrahljanih mehkih gredicah! in zopet druge na hišnem oknu v lepih pisanih posodicah! Oj, to vam je istinita kraljeva postrežba! Vsega imamo v izobilji! To je sreča, to je prava slast življenja!

Ali žal, stokrat žal! Ta naša sreča je prevarljiva; premalo časa traje; kmalu, oj kmalu nas zapušča. Naše življenje je kratko; komaj se porodimo in pogledamo v beli svet, vže moramo umreti. To vse nas uči zgodovina. Takó je. Le poglejmo nekoliko na naše žalostno pozorišče.

Komaj si nekatere odgrnemo rušno odejo raz hladne zimske posteljice, da smélo pogledamo v svet — ná, gorjé nam! v mrzlej tihej noči zavalí se na nas ledena slana. Sirotice prezebljene takó izdihnemo mlado cvetlično življenje.

Časi pa trudne samega dolzega spanja hitimo vèn iz zimskega kotička in — res, srečno vzrastemo do lepih cvetočih ličic. Mnogo nas je v jednej družini. Ljubezen vlada med nami. Vse dolge in široke ledine so naše. Ptički nam žvrgolé premile pesence. Na vse zgodaj nas budé iz spanja, kakor bi nam hoteli povedati: „Poglejte! božje jutro je tukaj. Zôra tam le čez goro se je vže zrumenila. Kmalu vas pogleda toplo solnčice s svojim zlatim obrazkom doli raz jasnega neba. Le hitro, hitro po konci, in veselite se krasnega dneva!“

Tam med drugo „zeleno žlahto“ živimo dan za dnevom, teden za tednom presrečne vesele ure.

Neko jutro pa nas vzbudi iz sladkega spanja nenavadno „čudna pesen“. Take poprej še nikdar nismo slišale. Naglo, naglo, se sklonemo vse cvetice po konci ter radovedno pogledavamo okolo sebe po travniku. Ali, o grôza in strah! pred nami brusijo neusmiljeni kosci svoje strupene kose. To je nam mrtvaška pesen. Pred seboj vidimo gotovo smrt. Bežale bi rade nesrečne stvarice od tukaj — ali kam neki? Svitla, ostra kosa ima tisočkrat hitreje korake od naših. Kamor pridemo, povsod nam je za petami, — povsod nas čaka jednako bridka neizogibljiva osoda — pogin pod smrtnim jeklom.

Kosa neusmiljeno reže in šviga po naših telesih. Sliši se strašen odmev mrtvaških udarcev: „hrst! hrst! hrst!“ Na vsak košček mahljej pade nas mnogo. Kmalu ležimo vse mrtve na tleh. Kmalu je vsa naša krasota pri kraji. V jednom trenutku okončamo naše srečno življenje. Takó, dragi človeški prijatelji, dela osoda z nami. Lehko rečemo: kdor naše življenje hvali, ta ga ne pozna še dobro.

Tolaživši nas, pravijo nekateri naši prijatelji: „Umreti in skončati mora na svetu slehrna stvar“. Vaši cvetlični mlajši, vaše rožno potomstvo pa z vami ne umrje. Iz semena se vzplodi nova lepa cvetica; iz prejšnjih koreniníc požene mlada vesna zopet novo vaše sorodstvo: po velikosti, lici in lepoti vam popolnoma jednako. Vse táko in jednako tolažilo je za nas sama malenkost, — ker vender moramo umreti in prezgodaj zapustiti svet, namesto da bi na njem še tisočkrat toliko časa živéle.

(Konec prihodujč.)